Ч. 225 Пятниця 8 (20) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсманя ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Перше засіданє палати послів в сій сесиї ради державної розпочало ся вчера о годині $11\frac{1}{2}$ перед полуднем. Палата була переповнена а також і ґалериї. О годині $11\frac{1}{2}$ п. президент Міністрів ґр. Клярі відкрив сесию іменем Є. В. Цісаря, покликаючи посла Цуркана, найстаршого віком, аби обняв провід. — П. Цуркан, обіймаючи провід, виголосив коротку промову, котру закінчив трикратним окликом в честь Монарха, що ціла палата трикратно з одушевленем повторила. Відтак покликав секретарів і зарядив вибір президента палати. Перед вибором забрав голос пос. Шенерер і заявив, що его сторонництво не возьме участи в голосованю, з причини, що призначено на президента др. Фукса, котрого він і его товариші мусять поборювати. Слідувало голосованє. Віддано 325 карток загалом, з того 55 було порожних. На 270 голосів, одержав др. Фукс 264, отже став президентом палати послів. — Президент Фукс, займавши місце на фотели предсїдателя, промовив коротко, накликуючи до поєднаня і згоди. Відтак забрав слово президент міністрів ґр. Клярі, і зложив таку заяву: Покликаний Є. В. Цісарем до кермованя справами Держави, представляю Вис. Палаті себе і моїх товаришів. Я дуже добре пересьвідчений о тяжкій задачи, яку на мене вложено, і маю повну сьвідомість відвічальности, яка на мні лежить. Положенє стало тяжке в наслїдок заостреної полїтичної борби, котру влагодити, буде задачию правительства. Надію ся, що стремленя правительства стрітять ся з прихильним принятєм і підпорою Вис. Палати, з огляду на чистоту его намірів. Правительство буде старати ся перевести свої задачі безсторонно, і яко правительство невтральне, буде старати ся, аби его праця ішла на пожиток державі. Обовязком правительства буде стояти кріпко при обовязуючій конституциї, і дбати, аби єї придержувано ся. Отже в інтересі всїх народів і всїх суспільних кругів, звертає ся правительство з просьбою до поодиноких сторонництв і партий тої Вис. Палати, аби як найбільше старали ся, щоби парляментарні наради відбували ся без перепон, а то для приверненя такого вншного положеня, яке есть запорукою внутрішного мира і забезпечує законний лад. При знесеню язикових розпоряджень поступало правительство з повною сьвідомостию того кроку, але зробило то в пересьвідченю, що виданє тих розпоряджень було перепоною для правильних відносин. Однако правительство не має наміру задержати стан, який витворив ся в наслїдок язикових розпоряджень на все; противно, правительство стремить з цїлою ревностию до законодатного управильненя тих відносин і по покінченю приготовляючих робіт предложить вже вскорі Вис. Палаті проект відповідного закона. — Правительство горячо бажає, аби на тій дорозї удало ся сотворити постійний лад. Оно не відступить від провідної гадки, щоби кождій з австрийских народностий забезпечити в законодатній дорозі свобідний язиковий розвиток, однако рівночасно стремить до того, аби вдоволити практичні вимоги і відповісти адміністрацийній цілости держави. Правительство зробить всьо, що може причинити ся до здійстненя тих поглядів і доложить всїх заходів, аби довести до порозуміня.

Висока палато! Важні і далекосяглі задачі дожидають полагодженя. Житє держави відбиває ся в буджетових нарадах. Правильний хід тих нарад дає запоруку, що не лиш ціла адміністрация підлягає контролї публичній, але також, що заспокоєно потреби, які палата відчула. Також законне управильненє економічних відносин до Угорщини має незвичайно важне значінє як для сеї половини держави, так і для цїлої монархії. Взагалї конечна річ займити ся пильно економічними предложенями. Від успішного їх полагодженя зависить можність більшого піднесеня економічного, як також можність заведеня устроєнь суспільного значіня. Справи просьвіти будуть зазнавати печаливої опіки правительства. До важних обовязків правительства в области шкільництва належить виховуюча діяльність і релїгійне плеканє добрих обичаїв.

Вис. Палато! Богато країв зазнало доймаючих шкід з причини повений, отже правительство уважає своїм обовязком подати їм відповідну поміч — то велить також державна конечність. Відповідно до тої засади внесло вже правительство предложенє і звертає ся до Вис. Палати з просьбою о ухваленє потрібних кредитів.

Правительство подбає, аби вся діяльність властий визначувала ся безсторонностию, аби

---

62)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

Голос Данила Дарґуна ожививсн, а щирі его очи засьвітили ся єму, коли він вимовив ті много обіцюючі слова. Не диво, що Лїдия уважала новину, яку приніс єї брат, за сьмішно фальшиву, та що з цїлою силою віджила в ній надія. Тож то би була спустила ніс, як би була знала, що причиною, яка спонукала Данила Дарґуна предложити їй союз дружби, було бажанє постарати ся для Павлини о приятельку, дати їй для опіки і опори якусь особу, котрої становище в товаристві було признане і ненарушене.

— Ви чей вибачите менї, коли я вже не піду до Вашого брата і Вашої приятельки, правда, панно Ґрегим? Я і так мусів би був скорше попращати ся з Вами, а ся розмова дає менї богато до думаня. Побачимо ся незадовго знову. Добра ніч!

Він вийшов борзенько з малої комнати, котрої двері виходили до сїний, де були сходи, і пішов. Лїдия Ґрегим остала ся на хвильку в радістній задумі, а відтак пішла до Ґордона Ґрегима та миленької вдовиці, котрі тимчасом добре забавляли ся.

— От і виграла — подумала собі Лїдия, — а як то легко пішло! Бідачиско! Єго зворушенє було очевидно не мале. Навіть не мав часу подати менї руки.

Незадовго по тім, коли Данило вийшов, попращала ся і пані Мармадут зі своєю найдорожшою Лїдиєю, і панна Ґрегим лишила ся сама з братом.

— Ну, щож, моя панно — відозвав ся Ґордон трохи згризливо — здає ся, що ти підчас свого пира не богато наробила нещастя. Дарґунови чогось дуже пильно було іти, а то неконче промавляє в користь твоєї сили притягаючої.

Лїдия видивила ся на свого брата і з триюмфуючою міною підняла голову.

— Ти такий дотепний як рідко, любий Ґордоне — сказала она; але часом можеш і помилити ся мимо того, що любиш хвалити ся своєю бистроумностию. А що би ти сказав на то, як би я тобі повіла, що пан Дарґун сего вечера майже вже осьвідчив ся менї?

— Направду?

— Направду! — відповіла Лїдия, певна свого. — Він належить до тих ексцентричних натур, що на свій лад поступають і не держать ся утертої дороги. Та може то й лежить в его несьміливій вдачі, що спосіб его осьвідчин есть такий дивний і незручний.

— Нехай би були й незручні осьвідчини, коби лиш були — сказав на то практичний капітан. — Але що менї не подобає ся то тоє „м а й ж е“. А крім того мусиш добре уважати, Лїдиє; бо я, бачиш, можу тебе завірити, що о его заручинах годї сумнївати ся. Він же то сам сказав.

— Припустім, що й сказав — відозвала ся Лїдия — припустім, що якась ледащиця, котрої становище есть двозначне, так би его обмотала, що він би й осьвідчив ся; хибаж був би він першим, що попавши в такий клопіт, знайшов би вихід з него? Він був тої гадки, що я любила Ляйенеля, і длятого нема для него надії. Я то дуже добре розумію, що він серед таких обставин міг дістати ся в того рода сїтку.

Ґордон Ґрегим усьміхав ся на свій лад, що звичайно гнївало его сестру, але на щастє она того тепер не виділа. Він знав безконечну зарозумілість своєї сестри, і то, що тота зарозумілість вже нераз єї завела гірко. Тому він не противив ся, щоби она робила з Данилом Дарґуном пробу, таку, як і та, що лише що відбула ся; але що з єї успіху він не робив собі великої надії і не приняв того, що єму тепер Лїдия сказала з безусловним довірєм. Коли би та обставина, що Данило Дарґун „майже“ осьвідчив ся, не значила або не мала значити більше нїчого, як лиш то, що він рад би зірвати з Павлиною а навязати з Лїдиєю, то вигляди его сестри не мали у него великого значіня. Він був чоловіком, котрий тверезо на все дивив ся і котрого сьвіт научив розуму і длятого у него переважав той погляд, що Данило Дарґун робив собі лиш жарт з его сестрою, котрий его, коли він вже публично заявив, що заручив ся, не обовязує до нїчого. Він рад би був довідати ся подрібностий з розмови Дарґуна з его сестрою, щоби вимірковати, о скілько она потверджує его теорию, але він знав Лїдию занадто добре, щоби брати то за добру монету, що під сим взглядом видобув би з неї.

власти не проволікали полагодженя справ і руководили ся прихильностию для населеня. Правительство пересьвідченє, що від того зависить піднесенє довіря до адміністрациї державної і скріпленє поваги держави, котра так богато потерпіла внаслідок послідних заколотів. В тім дусї звертає ся правительство до Вис. Палати з покликом, аби причинила ся до привerненя внутрішного мира, котрий лежить в інтересї населеня і цілої вітчини.

Заяву ґр. Клярі'го приймили Чехи голосними криками невдоволеня. Відтак забрав голос пос. Енґель і іменем Молодочехів запротестував против знесеня язикових розпоряджень та зажадав переведеня дискусиї над заявою правительства. Таке саме внесенє поставив німецкий посол Кайвер. По Кайзері вніс польский посол Генцель замкненє засїданя. Палата ухвалила внесенє Енґля і Кайзера і засїданє замкнено. Слїдуюче відбуде ся в пятницю.

При кінци засїданя відчитано ряд внесень і інтерпеляций та спис правительственних предложень. Ґр. Клярі предложив палатї до відомости всї розпорядженя, видані на основі §.14, а в письмі до парляменту просив о як найскорший вибір квотової депутациї. Мінїстер внутрішних справ предложив проєкт закона в справі уділюваня підмог громадам навіщеним елементарними нещастями. Управитель мінїстерства скарбу предложив проєкт закона, дотикаючий знесеня дневникарского і календарского стемпля. З інтерпеляций і внесень годить ся згадати отсї важнїйші: Внесенє пос. Кайзера і тов. о поставленє в стан обжалованя мінїстерства ґр. Туна, Дашиньского о знесенє §. 14; Левицкого о знесенє дневникарского і календарского стемпля і о дозвіл свобідної кольпортажі; Танячкевича, Окуневского і тов. о законодатнє управильненє язикової справи і т. ин. На дневнім порядку слїдуючого засїданя уміщено: Вибір віцепрезидентів, секретарів і квесторів палати, відтак дискусию над заявою ґр. Клярі'ого.

Новинки.

Львів дня 19-го жовтня 1899.

— **Росиянин о рускім язицї.** Росиянин, Москаль чистої крови, Модестов, так відзиває ся в „Одесскім Листку" про наш — в Росиї кажуть „малороссійскій" — язик: Нема чого спорити, „малороссійскій" язик — прекрасний язик, звучний, гармонїчний, задушевний, виразительний. Я вповнї понимаю і цїню любов учених малороссов до свого рідного слова. Такий язик стоїть того, щоби єго не лиш любити але й розвивати, на скілько то лиш можна.... Народні думи і пісні, твори даровитих народних поетів, як Шевченко, драматичні твори народного характера, жартобливі і серіозні оповіданя з народного житя, наконець приповідки і поговірки, от правдива дійстна скарбниця „малороссійского" язика. — А наші перевертні та перекиньчики що роблять? — встидають ся колишної своєї рідної бесїди, так само як встидають ся своїх батьків і материй, бо ті остались Русинами і селянами, а они пішли служити наймитами чужим панам, та гадають, що вже й они пани.

† **Іван Савицкий**, радник і секретар цїсарскої кабінетної канцеляриї, умер вчера у Відни. Покійний був щирим Русином і чоловіком глубоко відданим своїй церкві.

— **Галичани випущені з вязниці в Гонолюлю.** З Сан-Франціско пишуть до Telegraph-у в Чікаґо, що 36 галицких робітників, увязнених в падолистї минувшого року за недодержанє контракту, випущено на волю, бо Гакфельд і Спілка, що їх сюди спровадили, згодили ся на пропозицию ґенерального прокуратора. Увязнені були занятї роботою цілий ранок на улицях Гонолюлю, а коли вернули на обід, оповіщено їм їх увільненє. Освободжені удали ся гурмою перед мешканє австрийского консуля, Шефера, з просьбою, щоби ними заняв ся. Але консуль відмовив їм сего, бо консулят не має на се ніяких фондів, але дав їм запомогу з своєї кишенї. Причиною їх увязненя було зірванє контракту з компанїєю цукровою, що спровадила їх своїм коштом і дала їм позичку. Компанїя та спровадила 365 людий, що витревали в працї з виїмкою тих 36 людий, котрих компанїя хоче приняти на роботу при нових услівях.

— **Чи Ви не син дівиці Орлеаньскої?** Перед кількома днями відбувало ся в горішній Стириї полюванє на грубу зьвірину. Межи гістьми, що брали участь в сїм польованю, був також і князь Орлеаньский, що полював вже в ріжних сторонах сьвіта на всїляку зьвірину, навіть і на слоня, а доси ще не мав нїколи нагоди убити в Альпах оленя. Розуміє ся, що всї інтересували ся загально чужим гостем і тілько було й бесїди, що про князя Орлеаньского. Отже при данїй нагодї підчас польованя приступає до князя якийсь стрілець з горішної Стириї, котрий чув щось про дівицю Орлеаньску, та відзиває ся до князя: Не во гнїв Вам папоньку, чи то Ви може син дівиці Орлеаньскої? — Яку дав відповідь князь цїкавому стрільцеви, Grazer Tagesp., котра подає ту звістку, вже не каже.

— **Нове чудо, або рисунки ростин і зьвірят** з тамтого сьвіта, але не з того, де всї колись підемо, лиш з якогось иншого, може з місяця, а може з Марса або з якої иншої зьвізди, хотів показувати у Відни якийсь пан Едер при помочи т. зв медіюм панї Валент з Будапешту, але віденьска полїция заказала. Мимо того знайшли ся люди, що виділи се нове чудо і описали єго докладно. Панї Тереса Валент єсть женою члена оркестри при будапештеньскій опері; єсть то особа мала, присадкувата, з трохи неправильними чертами лиця, але розумними, сіро-бурими очима. Она, як розповідає єї муж, нїколи не учила ся рисувати і не уміє навіть так рисувати, як ми люди з сего сьвіта. Коли хоче помочи своїм дїтем в рисунках для школи, то навіть не знає, як до того взяти ся. Але за то „щось" рисує з неї від разу, без всякого приготовленя, без всяких скіців в контурах. Панї Валент єсть отже посередником — медіюм якогось духа, котрий рисує з неї і через ню. Той дух називає ся „Ральф" і при помочи панї Валент нарисував вже від 9 марта с. р. аж 300 таких рисунків, представляючі, як пан Валент каже, ростини і зьвірята з місяця або може з якоїсь иншої зьвізди, — досить, що не з нашої землї. Рисунки ті мають бути дійстно дуже красні хоч вельми фантастичні, представляючі нїби якісь покручені та повигинані на всї боки, симетричні утвори, котрі не подобають анї на наші ростини анї на зьвірята, а мимо того роблять враженє краси. Скоро медіюм, панї Валент, нарисує такий рисунок, то дух „Ральф" зараз і підпише єї рукою, як називає ся нарисований оказ. Одна цьвітка

— Ну, так — сказав він — припустім, що ти у всім тім мала би рацию, що він, як ти кажеш, „попав ся". Щож він о тім говорив, як він то оправдував?

Лідия, вдоволена, усьміхнула ся на то з повним легковаженєм. Она не була заздрісна на паню Дурску; она погорджала тою женщиною. — Він не звиняв ся, не старав ся оправдати ся з того; він знає, що не потребує ожидати з моєї сторони — строгого осуду. Чого єму потреба, то того, щоби я єму оказала мою прихильність, тогди зможе він вже позбути ся всїх перешкод. Не жури ся Ґордоне; то зовсїм не вистане за ті мої мрії, які я колись мала, за ті надії, якими я одушевляла ся; то зовсїм що иншого як ґраф Освальд Еверстронґ і замок Рейнґем; але я постановила собі і тим вдоволити ся.

Лідия сказала то з такою резиґнациєю з такою рішучостию, що брата то дуже успокоїло. Але єму було вже досить того розважаня і він хотів тому конець зробити. Хоч і як він був би рад, щоби єму сестра уступила ся з карку, то все-таки не хотів їй показати того в сїй хвили, що она тягаром для него.

— Та бо то якесь дивне поступованє — сказав він — Ти думаєш свому джентельменови заявити свою прихильність, а він в нагороду за твою любов має розпращати ся з другою дамою. Був час, коли гордість панни Ґрегим була би обурила ся на такий проєкт, що так богато упокорюючого має в собі.

Лідия почервоніла ся із сорому; зі злостию подивила ся на свого брата. Почула, що він в своїй злобі уколов єї і знала, що він лиш того хотів, щоби їй допечи.

— Я вже давно попращала ся з гордостию — відповіла она з огірченєм. — Я научила ся зносити пониженє з таким самим спокоєм, як ти підлизувати ся людем, що богатші від тебе.

Капітан Ґрегим не дуже зважав на ту замітку своєї сестри. Він усьміхнув ся на єї гнів як той, котрому байдуже, що другі собі думають або говорять.

— Та щож, моя люба Лідиє — відозвав ся він в дуже добрім гуморі — можу лиш тілько сказати, що коли тобі дійстно удало ся позискати брата твого покійного убожателя, то зробиш щастє. Таже й найменший школяр уміє на стілько рахувати, що знає, що десять тисячів на рік значить два рази тілько, що пять тисячів. А певно що не кожда кандидатка до вінця єсть так щаслива, що може відзискати знову вигляди, які здавали ся бути страченими, ось як твої тогди, коли ми виїздили з Гальґрун. На всякий случай держи єго кріпко і роби так, щоби він спекав ся красної Павлини. Що за нерозум зі сторони того чоловіка, що він не знає ліпше, чого хоче!

— Панї Дурска взяла ся хитро до дїла і звідти заручини — сказала Лідия з погордою.

— Ах так, женщини то уміють закидати сильце на мужчин; ти і я, ми то знаємо Лідиє! Идиж до своєї комнати і там тихцем роздумуй о своїй пригодї.

Лідия Ґрегим спала тої ночи в тім кріпкім переконаню, що осягнула цїль свого самолюбивого житя. Була тої гадки, що Данило Дарґун вже в короткім часї кине ся їй до ніг.

День чи два видко було по Лідиї і цїлім єї поступованю великий спокій і безжурність. Ще більше як звичайно пильнувала своєї тоалети; впорядковувала з більшим ефектом і стараннїйше свій малий сальоник як коли небудь і кождого дня по полудни була дома, хоч погода була дуже красна а запросин діставала богато. Але Данило Дарґун не давав і знаку о собі. Не приходив і не писав; здавало ся, що всї єго одушевлені завіреня пішли з вітрами. А річ була така, що Павлина Дурска нездужала а Данило з жури та обави і забув, що єсть взагалї якась Лідия Ґрегим.

Лідию брав вже якийсь неспокій. Їй вже здавало ся, як би єї забезпеченє, єї гроші на дрібні видатки, екіпажі, прислана французка покоєва, дияманти і всї инші красні річи, котрі вже уважала за свою власність, щезли від неї мов сон.

По осьми днях напруженого ожиданя ходила панна Ґрегим по комнатї зовсїм не в рожевім гуморі. Ґордон Ґрегим сидїв як раз при столї і снїдав. Там, де для неї було накритє, лежав якийсь, лист заадресований до панни Ґрегим — як здавало ся було то обемисте письмо і мало чотири марки на кувертї.

Лідия знала аж надто добре се письмо. То писала єї французка модистка, панна Зузанна, котрій она була винна таку суму, що, як то знала дуже добре, не могла би була заплатити з власної кишенї. Той довг, як би яка змора, мучив єї і не давав єї спокою. Банкрутство модної дами було ще в тих часах незнана річ, і панна Зузанна могла свою дистинґовану довжницю казати замкнути до арешту, аж би єї ставили перед той суд, що судив тих, котрі не в силї заплатити.

Лідия зі страхом отворила се обемисте письмо. Ось і показав ся страшний рахунок з довгим списом елеґантних тоалєт — з котрих кожду носила на собі в тій надії, що зловить собі мужа, а котрі всї не допомогли їй до того. А на кінци того довгого спису страшна сума — майже триста фунтів!

— Я того нїколи не можу заплатити! — сказала Лідия на силу і аж зблїдла; — нїколи! нїколи!

В єї голосї пробивала ся розпука.

Ґордон Ґрегим, що аж до тої хвилї читав якусь ґазету, видивив ся на свою сестру.

— Що то єсть? — відозвав ся він. — О, вже знаю! Рахунок! — чи не від Зузанни? Ба, коли хтось за всяку цїну хоче бути красним, мусить скорше чи пізнїйше заплатити. Коли тобі удасть ся зловити Данила

з місяця називає ся н. пр. „Сута“, друга „Ракотес“, чоловік з місяця „Тіріс“ і т. д. Позаяк віденьска полиция заказала духови показувати публично своє велике чудо, то відбула ся оногди проба в приватнім домі при запрошених гостях, між котрими, як звичайно, не обійшло ся без ґазетників-журналістів, а від тих довідав ся як відбуває ся чудо духа „Ральфа“, та що послїдним ділом его чуда був цьвіт з місяця, названий: „Езальс“. Насамперед показав п. Валент олівці, котрими его жінка, чи радше дух „Ральф“ з его жінки рисує. Суть то звичайні мягкі олівці, затяті не правильно так, що лиш зрізане дерево, а з него виглядає грубший ґрафіт. Панї Валент сідає до стола, на котрім розложений великий аркуш наперу до рисованя, прикложений на чотирох кінцях металевими тягарками. — То металь — каже пан Валент — а спіритисти не люблять металю (натяк на то, що его жінка то ніяка спіритистка). Панї Валент бере олівець в праву руку, вимахує ним кілька разів у воздуси, і витягнену руку спускає на папір, але так, що лиш кінчик олївця его дотикає ся, а рука висить зовсїм у воздусї. Олівець зачинає тогди пукати, робити раз коло разу самі точки, пукає дуже борзо, але незвичайно зручно, і певно, так, що з тих точок робить ся рисунок. Панї Валент відверне ся часом на бік і відповідає на поставлене їй питане, але олівець в еї руцї пукає дальше і рисує зовсїм без похибки. Нараз „щось“ кидає рукою на право і ліво, там і назад, а олївець ріже з цїлої с ли в папір, та робить на нїм всїлякі грубі і тонкі лїнїї всїлякої довготи. Цьвітка з місяця, названа „Езальс“, виглядає як би тяжка волохата цьвітка з оксамиту на ґенуеньских виробах. Навіть фахові рисовники не могли би такої цьвітки нарисувати в так короткім часї, а щоби могли рисувати таким способом як панї Валент мусїли би хиба цїлими місяцями того учити ся, але ще й тогди не зробили би того. — Отак виглядає найновійше чудо. Характеристичне то, що навіть і духи в теперішних часах не хотять показувати чудес за дурно, але жадають від людий заплати для своего медіюм, котре також звичайно їздить сьвітами задля гроша. Здає ся, що з духа „Ральфа“ в пани Валент лїпший рисовник як з еї чоловіка музика; тому они й вибрали ся з своїм „Ральфом“ в сьвіт.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 18-ого жовтня 1899.	пла-тять	жа-дають
	зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпоґ. гал. по 200 зр. . . .	360·—	370·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	278·—	282·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	180·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	248·—	253·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	94·—	94·70
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·50	110·20
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	96·50	97·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	95·50	96·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	95·50	96.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·—	92·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·30	96·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	—·—	102·—
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·—	97·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·—	28·50
Міста Станиславова	56·—	59·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·85	20·30
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·—	10·50
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	—·—	—·—
Базилїка (Курс віденьский)	6·55	7·15
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок нїмецких	58·80	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Рух льокальний. З днем отвореня руху на зелїзници льокальній Краків-Кодмирів входить в житє додаток V. до обовязуючих від 1 сїчня 1898 постанов реґуляміновых і тариф для перевозу осіб, пакунків, посилок експресових і псів, на зелїзницях льокальних в Галичинї і на Буковинї, позістаючих в зарядї держави. Цїна сего додатку 10 сотиків.

Телеґрами.

Відень 19 жовтня. Пос. Функе вислав іменем провідників клюбів лївиці до презеса виконуючого комітету правиці пос. Яворского письмо, в котрім доносить, що Нїмцї домагають ся для себе місця першого віцепрезидента палати, на котре становище призначено посла Прадого. Правиця задержала в тайні наради над тою справою.

Прага 19 жовтня. Вчера були тут демонстрациї з причини знесеня язикових розпоряджень. Полиция розігнала демонстрантів і арештувала 11 осіб.

Кольонія 19 жовтня. Köln. Ztg. доносить, що цїсар Вільгельм виїде дня 18 падолиста в гостину до королевої Вікториї. Після тої самої часописи цар Николай забавить з родиною до половини падолиста в Вольфсґартен, відтак поїде до Потсдаму, де стрітить ся з цїсарем Вільгельмом.

Преторня 19 жовтня. Ґенерал Кроніє розпочав бомбардувати Мафекінґ. Бури займили кілька сіл доохрестних і перервали в кількох місцях зелїзничу комунікацию. В Мафекінґ вивішено білу хоругов, однако не знати доси, чи місто хоче справдї піддати ся.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

— Заряд краєвого варсгату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, рогіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали, одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з реком. 15 кр. Адміністрация „Нар. Часописи“.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Дарґуна, то один чек від него заспокоїть панну Зузанну і она буде твоєю покірною невільницею. Та що тобі такого, Лідиє? Ти чогось сегодня зажурена. Чи ти не дістала ніякої звістки від твого почитателя?

— Ґордоне, — крикнула Лідия — дав би-сь спокій з твоєю злобою і не сердив мене. Не знаю вже, що думати. Я вже ставлю на послїдну карту — коли не удасть ся, то буду мусїла піддати ся моїй судьбі. Не можу вже дальше борикати ся; се житє, повне розчаровань і неудач аж надто надоїло менї!

ГЛАВА ЧОТИРНАЙЦЯТА.

Вернувші домів подорожні.

Молодій жінцї Юрия Джернема минали днї в тихім сільци Алямбай досить сумно. Хоч і як красне було то місце, де бідна Розамунда проживала, а все-таки їй здавало ся, як би землю вкривала чорна хмара, крізь котру не могло пробити ся проміне сонця. Межи нею а старою Зузанною Джернем настала глубока і сильна прихильність і то був одинокий промінь радости в еї сумнім житю.

Та хоч житє Розамунди не було щасливе, то все-таки бодай на око минало оно спокійно. Она роздумувала заєдно над тими давними обставинами, серед яких Юрий вибрав ся в дорогу та заєдно питала сама себе, чому він єї покинув?...

Та не знаходила ніякої відповіди на то питане, що все вертало.

— Чи він перестав вже еї любити? Ні, то не могло бути. Таже преці і зміна, що настає в непостійнім серци, відбуває ся поволи: Юрий Джернем змінив ся в однім дни — в однїй годинї.

Як она й не розважала собі ту справу, переконане до якого Розамунда доходила, було все тото саме. Она була тої гадки, що загадочна зміна, яка настала в чоловіцї, котрий еї так щиро любив, єсть наслїдком якоїсь зміни в его умі — якась нагла мономанія, якесь шалене попутане понятий, котрого ніякий лїкар дослїдити не може.

Коли молода жінка таке собі думала, то як би хтось еї серце рвав на кусні — їй приходили зараз на гадку ті небезпечности які грозили еї чоловікови — небезпечности, котрі для того, хто стратив рівновагу ума, мусїли бути подвійно страшними.

Она уважала на всяку зміну у воздусї, з невисказаною журбою споглядала на кожду хмарку. Коли минала осінь і наставала зима, коли на широкім мори лютили ся бурі, коли вкриті піною филї піднимали ся високо в гору та білїли ся і сьвітили мов срібні в слабім сьвітлї сумерку, тогди обава о того, що єї покинув, серце їй стискала.

День і ніч молила ся до Бога, молила ся так щиро як лиш може молити ся любляче серце жіноче за того про котрого лиш думає, котрому всї свої чувства віддає.

Підчас коли Розамунда проживала в тім місци, що їй визначив капітан Джернем, то двірок з видом на ріку лишив ся був зовсїм під опікою Миґґі та Зузанни Трот. Хороша домівка виглядала в понурих осїнних днях і темних зимових вечерах досить опустілою. Хоч панї Миґві досить старала ся о то, щоби єї удержати в добрім станї, хоч що дня провітрювала комнати, чистила і порядкувала знадобу, мовби була певна того, що капітан ще перед сумерком верне.

— Може приїхати і сего вечера, або не приїхати ще й за рік — говорила бувало до Зузанни, коли панну Трот брала охота занедбувати деякі обовязки, от як би тріпане та стиране порохів; — але памятай собі мої слова, Зузанно, коли він приїде, то приїде наглo і не дасть анї слївцем наперед знати анї не лишить нам тілько часу, щоби обід зварити.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).